

РЕШЕНИЕ

№ 21327

гр. София, 26.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 31.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5291** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Н. Е. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.П., против Решение № 87/04.05.2023 г. на Директора на ТД на НАП-гр.В. Т., с което е оставена без уважение жалбата ѝ против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С230015-022-0013361/21.02.2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.В. Т..

Жалбоподателката намира, че е нарушена процедурата по налагане на обезпечителната мярка, както и че не са били налице материалноправни и процесуалноправни основания за налагането ѝ. Изтъква липса на възможност да се наложи обезпечителна мярка върху имущество, което съгласно сключен брачен договор от 2020 г. е нейна лична собственост, за обезпечаване на публично държавно вземане срещу съпруга ѝ. Сочи липса на законово основание за налагане на запора. Позовава се на договор за покупко-продажба на МПС от 14.11.2022 г., с който е закупила автомобила, като настоява, че същият е лична нейна собственост и върху него не може да се налага запор. От Съда се иска да отмени оспорения акт. В с.з. жалбоподателката не се явява, а процесуалният ѝ представител адв.П. поддържа жалбата, моли за отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него постановление. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП-гр.В. Т. чрез пълномощника си юк.Й. оспорва жалбата и моли Съда да я остави без уважение, като присъди на ответника

юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните, и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.197, ал.2 ДОПК. Решението на ТД на НАП-гр.В. Т. е връчено на жалбоподателката по електронен път на 22.05.2023 г., видно от приложената разпечатка на л.29. Жалбата е подадена на 25.05.2023 г., видно от пощенското клеймо на приложения плик (л.25), от надлежно упълномощен адвокат (л.27) и при наличието на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

В хронологичен ред са се осъществили следните събития, относими към настоящия правен спор.

За събиране на публични задължения, дължими от К. Ц. Р. в ТД на НАП-гр.В. Т. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г.

С Акт за сключен граждански брак № 0049/26.05.2018 г. (непредставен по делото) Н. Е. Р. и К. Ц. Р. са сключили граждански брак. Сведения за акта се откриват в Удостоверение изх.№ 20230425092801/25.04.2023 г., издадено от длъжностно лице при Агенцията по вписванията (л.23).

С Брачен договор, сключен на 27.01.2020 г. между К. Ц. Р. и Н. Е. Р. (л.17), страните са се споразумели за следното: За правата на страните върху имуществото, придобито по време на брака, се прилага договорен режим. Недвижими имоти, моторни превозни средство, банкови влогове и сметки, фирми и дялове в търговски дружество, придобити по време на брака, чрез възмездни сделки или със средства съвместен принос, са лична собственост на съпруга, на чието име са открити и придобити, като се прилага законов режим на разделност. Договорът е с нотариална заверка на подписите от 29.01.2020 г. и на съдържанието от същата дата. Сведения за брачния договор се откриват в цитираното по-горе удостоверение от Агенцията по вписванията.

Към указания брачен договор е приложена декларация от К. Ц. Р. и Н. Е. Р. (л.19), датирана от 29.01.2020 г., съгласно която до 29.01.2020 г. не са придобивали имущество и нямат имущество, което да е съпругеска имуществена общност. Декларацията е с нотариална заверка на подписите от 29.01.2020 г.

С Договор за покупко-продажба на МПС, сключен на 14.11.2022 г. между "Л-Кар" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], в качеството му на Продавач, и Н. Е. Р., в качеството ѝ на Купувач (л.20), страните са се споразумели за следното: Продавачът продава на Купувача лек автомобил БМВ I3S, цвят сив, рама № WBY8P610707E47126, заедно с всички принадлежности, числящи се към него, за сумата от 55 600 лв. Договорът е без нотариална заверка на подписите. За така извършената продажба Продавачът е издал фактура № [ЕГН]/14.11.2022 г. (л.21), за сумата от 55 600 лв.

На 14.11.2019 г. на Н. Е. Р. е издадено Свидетелство за регистрация, част I, издадено от МВР (л.22), за придобит лек автомобил БМВ I3S, рег. [рег.номер на МПС] , рама № WBY8P610707E47126, с електродвигател, цвят сив.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№

C230015-022-0013361/21.02.2023 г. (л.54), издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.В. Т. на основание чл.200 и чл.201, ал.3 във вр.с чл.195, ал.1-3 ДОПК, е наложен запор върху моторно превозно средство – лек автомобил БМВ I 13S, рег. [рег.номер на МПС] , рама № WBY8P610707E47126, двигател № F200A041, производство 2019 г., мощност 75 kW, застрахователна оценка 55 000 лв.

За така наложеното обезпечение е изпратено Запорно съобщение изх.№ C230015-122-0003518/21.02.2023 г. (л.59) до ОД на МВР-П., връчено на 21.02.2023 г.

Жалбоподателката е оспорила постановлението и наложената с него обезпечителна мярка с жалба по административен ред, във връзка с която е постановено и обжалваното по делото решение - на основание чл.197, ал.1 ДОПК. В решението са изложени съображения за правилност на изводите на публичния изпълнител. Приет е за неоснователен доводът за придобиване на процесното МПС след сключване на брачния договор, респ. че МПС е лична собственост на жалбоподателката.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства: Заповед № 1172/15.11.2022 г. за назначаване на И. З. за Директор на ТД на НАП-гр.В. Т. (л.52); Удостоверение рег.№ 433200-13609/08.02.2024 г. от СДВР, отдел ПП (л.108), с приложени към него инвойс фактура на немски език от 07.11.2022 г., фактура № [ЕГН]/14.11.2022 г. от "Л-Кар" ЕООД и Договор за покупко-продажба на МПС от 14.11.2022 г. между "Л-Кар" ЕООД и Н. Е. Р.; писмо изх.№ 66-00-154/05.02.2024 г. от Агенцията по вписванията (л.112), с приложено към него Удостоверение изх.№ 20230425092801/25.04.2023 г. от длъжностно лице при АВ; превод на български език на фактура, представена по делото на чужд език (л.121).

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по чл.197, ал.1 ДОПК - Директорът на компетентната ТД на НАП. Издадено е в съответната форма и при спазване на процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи незаконосъобразност или нищожност на същото.

Целта на производството по обезпечаване на публичните задължения е да защити интереса на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. Именно наличието на опасност установените държавни вземания да не бъдат удовлетворени предпоставя налагането на обезпечителните мерки.

По силата на чл.195, ал.1 ДОПК за събирането на публичните вземания може да бъде обезпечено чрез налагане на една или повече обезпечителни мерки, изрично и изчерпателно посочени в чл.198, ал.1 от същия кодекс. Процесната обезпечителна мярка е предвидена по чл.198, ал.1, т.2 ДОПК - запор на вземанията на длъжника.

Публичният изпълнител е изложил данни, които сочат на обезпечителна нужда - от една страна предполагаем размер на задължения и от друга страна наличието на имущество на лицето, покриващо размера на предполагаемото публично задължение. Фактът, че на задълженото лице са установени задължения, обуславя наличие на обезпечителна нужда. От друга страна, наличието на имущество, което служи за обезпечение на задълженията (в случая на съпруга на жалбоподателката), обосновава възможност за налагане на обезпечителна мярка върху него и на този въпрос Съдът ще се спре по-подробни надолу в решението. Щом данните са за наличие на годно да

послужи за обезпечение имущество, и именно, за да не се разпорежи данъчният длъжник с тях и така събирането на задължението да стане невъзможно или значително да се затрудни, в този смисъл в тази си част преценката на публичния изпълнител да наложи обезпечителни мерки е мотивирана. Освен това в ПНОМ накратко са посочени основните констатации по изпълнителното дело, посочен е размерът на публичното задължение. При това публичният изпълнител е направил извод, че е възможно да се затрудни събирането на публичните вземания. В мотивите на постановлението, както и в мотивите на решението на решаващия административен орган, се съдържат изводи относно обстоятелството, че съществува възможност да се затрудни събирането на публичните вземания.

Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква, поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния вискател. Ето защо в чл.195, ал.2 ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Това обстоятелство е мотивирано и от решаващия орган, чийто решение е предмет на съдебен контрол пред настоящата инстанция.

От доказателствата и приетото в мотивите на настоящото решение се установява, че жалбоподателката е трето лице спрямо изпълнителното дело, образувано за събиране на публични държавни вземания с длъжник нейният съпруг.

Съдът следва по същество да разгледа законосъобразността на изводите в обжалваното решение за правилност на наложеното от публичния изпълнител обезпечение, както и за допустимостта да бъде наложена обезпечителна мярка върху имущество на съпруга-недлъжник.

Съдът не споделя мотивировката на ответника, че процесният автомобил е придобит от жалбоподателката на 10.07.2018 г., т.е. преди сключването на брака между съпрузите Р.. Решаващият орган неправилно е тълкувал вписаната дата 10.07.2018 г. в свидетелството за регистрация на МПС

Това е така, защото в Приложение №5 към чл.33, ал.3 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, издадена от министъра на вътрешните работи, е дадено описание на унифицираните кодове, съгласно Директива на Съвета на ЕС 1999/37 от 29.04.1999 г., сред които фигурира този с индекс (B) – дата на първата регистрация на МПС. Същата очевидно е направена в страната-производител на автомобила – Германия.

Това положение е съответно на представената в превод на български език инвойс фактура на немски език от 07.11.2022 г., издадена от NES Handels GmbH-Dysseldorf, в която е записано, че процесният автомобил е с първоначално одобрение (регистрация) от 10.07.2019 г.

При това положение за действителна дата на покупко-продажбата на това МПС, а оттам и на придобиването му от жалбоподателката, е вписаната в договора между нея и доставчика "Л-Кар" ЕООД – 14.11.2022 г. Същата дата фигурира не само в индекс (I) на свидетелството, която според указаното приложение №5 от Наредбата е дата на издаване на свидетелството; а и в приетото по делото Удостоверение рег.№ 433200-13609/08.02.2024 г. от СДВР, според което МПС е регистрирано на Н. Е. Р. на

14.11.2022 г.

Ето защо тезата на ответника, че процесното МПС е придобито преди сключването на брачния договор, не намира опора във фактите по делото.

Въпреки това решението е правилно като краен резултат, като мотивите за това са следните:

С новия Семейен кодекс от 2009 г. се предвижда, че режимите на имуществени отношения са режим на общност, установен когато сключващите брак не са избрали друг режим на отношенията, законов режим на разделност и договорен режим. В настоящия случай съпрузите по своя воля са преуредили имуществените си отношения със сключения брачен договор.

Брачният договор представлява договор между настоящи или бъдещи съпрузи, с който те уговарят взаимни права и задължения, имащи имуществен характер, като по този начин уреждат всички или някои имуществени отношения във връзка със сключването на брака, по време на брака, както и след неговото евентуално прекратяване. Съдържанието на договора обхваща уговорки, касаещи имуществените отношения между съпрузите, които в чл.38 СК са примерно изброени.

Анализирайки клаузите на представения брачен договор от 27.01.2020 г., Съдът констатира, че в него е налице смесване на два от предвидените в СК режими - законовия режим на разделност по чл.18, ал.1, т.2, и договорния режим по чл.18, ал.1, т.3. От една страна съпрузите Р. са се споразумели, че за правата им върху имуществото, придобито по време на брака, се прилага договорен режим. От друга страна те са се съгласили, недвижимите имоти, МПС, банкови влогове и сметки, фирми и дялове в търговски дружество, придобити по време на брака, чрез възмездни сделки или със средства съвместен принос, да са лична собственост на съответния съпруг, вписан в титула за собственост, като се прилага законов режим на разделност. Законовият режим на разделност по чл.18, ал.1, т.2 СК се реализира чрез декларация за избор, чиято правна същност се състои във волеизявленията и на двамата бъдещи или настоящи съпрузи – чл.9, ал.2 СК изисква представянето на обща декларация. Това е едно от съгласията, съпътстващи сключването на брака. За избора на режим е необходима съгласуваност на волите, постигната в специална форма за действителност. Може да се приеме, че в декларацията се съдържа едно своеобразно споразумение относно режима на имуществени отношения. Това съгласие не представлява обаче същински договор, понеже правните последици са изцяло уредени в закона, а не могат да се определят от страните в отклонение от законовата уредба чрез уговорки в декларацията. В случая такава декларация не е представена, а и не би могло да бъде, тъй като нейното битие е алтернативно на брачния договор.

Договорният режим по чл.18, ал.1, т.3 СК се реализира чрез сключване на брачен договор. Като споразумение той представлява двустранна правна сделка, при която две страни постигат съгласие относно създаването, изменянето или прекратяването на една правна връзка между тях, поради което то има качеството на договор, а не на обща декларация.

От така очертаната разлика между двата режима произтичат различни правни последици. Такава теза се застъпва и в съдебната практика - например в Решение № 60142 от 26.01.2022 г. на ВКС по гр.дело № 974/2021 г. е посочено, че по своя воля съпрузите могат да изберат режим на общност, режим на разделност или договорен режим, като сключване на брачен договор е допустимо и по време на брака и с него може да бъде преуреден статутът на вече придобито имущество - чл.39 СК, т.е.

допустима е възможност за преуреждане при договорния режим, но не и при избор на законовия режим на разделност.

Промяната на законовия режим, на осн. чл.19, ал.3 СК, се отбелязва в акта за сключване на граждански брак и се регистрира по реда на ал.2 въз основа на документите, посочени в чл.9, ал.2 от кодекса. Последната предвижда, че ако встъпващите в брак са избрали режим на имуществените си отношения, те представят обща декларация с нотариална заверка на подписите за избрания режим. Ако е сключен брачен договор, те представят удостоверение от нотариуса относно датата на договора и регистрационния му номер, както и номера, под който нотариусът е вписан в регистъра на Нотариалната камара и района му на действие. В случая е сключен брачен договор, но както Съдът установи от фактическа страна, не е представен нито акт за граждански брак, нито свидетелство за такъв, поради което не може да се проследи дали брачният договор е отбелязан по надлежния ред. Оттук не може да се направи положителен извод, че предпоставките по чл.9, ал.2, предл.последно във вр.с чл.37, ал.3 СК са били изпълнени.

По силата на чл.10, ал.2, изр.2 СК в акта за сключване на граждански брак се отразява избраният режим на имуществени отношения.

В чл.27 СК е уредено прекратяването на съпружеската имуществена общност, като е предвидена хипотезата на прекратяване на същата по време на брака, ако съпрузите изберат режим на разделност или сключат брачен договор. Разпоредбата на чл.27, ал.3 СК дава възможност за промяна в имуществените отношения между съпрузите, но без промяна в личните им отношения. При този режим правата, придобити от всеки от съпрузите по време на брака, са негово лично притежание. Договорен режим може да бъде избран от страните, които сключват брак или след сключването на брака, като изборът или промяната се отбелязва в свидетелството за граждански брак и се регистрира в Регистъра на имуществените отношения на съпрузите към Агенцията по вписванията. В настоящия случай последното обстоятелство не е доказано именно поради непредставяне на акт за граждански брак или свидетелство за такъв.

Жалбоподателката навежда фактическите си твърдения, като отрича възможност да се наложи обезпечителна мярка върху имущество, което съгласно сключен брачен договор от 2020 г. е нейна лична собственост, за обезпечаване на публично държавно вземане срещу съпруга ѝ. Ето защо за разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указа на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства; както и че ако твърди несъществуване на изпълнителното основание или неспазване на изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки, той носи доказателствена тежест да установи тези обстоятелства. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Тази тежест се състои в

правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото, като се произнесе по спора, с който е сезиран, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

Какви при това положение са последиците от недоказаното вписване в акта за сключване на граждански брак? Отразяването на режима на общност в акта за брак няма конститутивно действие. В отношенията между съпрузите би трябвало да се прилага избраният от тях режим. Но при сделки с трети лица, дори те да са известени за действащия във вътрешните отношения между съпрузите режим, ще се прилага режимът на общност по силата на чл.20 СК.

Брачният договор има действие от датата на подписването му. От значение за настоящия казус е правилото на чл.40, ал.2 СК: с брачния договор не могат да се засягат права, придобити от трети лица преди сключването му. Тълкуването на тази норма в контекста на данъчноправните норми обуславя извод, че придаването на обратно действие на договорния режим на имуществените отношения между съпрузите може да има действие само в личните им отношения, но не и спрямо приходната администрация, ипотекарните им кредитори и т.н. Както се посочи по фактите, вземането на НАП датира от 2016 г. Сключеният след това брачен договор не би могъл да се противопостави на НАП. Това означава, че споразумението по процесния брачен договор е непротивопоставимо на вискателя по изпълнителното дело, по което е наложен процесният заповест. Събраните по делото доказателства са достатъчни за да се приеме, че с брачния договор са увредени интересите на приходната администрация като кредитор.

Ето защо не може да бъде споделена тезата, развита в жалбата, че липсва възможност да се наложи обезпечителна мярка върху МПС, което съгласно брачния договор е лична собственост на жалбоподателката, за обезпечаване на публично държавно вземане срещу съпруга ѝ.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК Съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. В случая не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, като Съдът съобрази наличието на изпълнително основание, като намери и че са спазени изискванията за налагане на обезпечителните мерки по кодекса.

Обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Действително също така следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния вискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл.6 АПК, приложим по препращане на § 2 от ДР на ДОПК. Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в чл.6, ал.5 на АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. При издаването на обжалвания акт не са нарушени тези принципи.

Спазени са изискванията на материалния и на процесуалния закон, както и изискванията за налагане на обезпечителните мерки. Изложеното дотук налага да се приеме, че приходната администрация е действала законосъобразно при предприемане на действията по обезпечаване на фискалните тежести. Решението на Директора на ТД на НАП, с което е потвърдено постановлението на публичния изпълнител, е законосъобразно, а жалбата срещу него следва да се остави без уважение.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, като в полза на ТД на НАП-гр.В. Т. се присъди такова възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.143, ал.3 АПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Н. Е. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Решение № 87/04.05.2023 г. на Директора на ТД на НАП-гр.В. Т., с което е оставена без уважение жалбата й против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С230015-022-0013361/21.02.2023 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.В. Т..

ОСЪЖДА Н. Е. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП-гр.В. Т., юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: